

Det er rigtigt, at vi har ønsket at konvertere noget af den skolepraktik til rigtige praktikpladser ude i erhvervslivet. Hvorfor har vi det? Fordi det er de rigtige praktikpladser ude i erhvervslivet, der giver de unge beskæftigelse bagefter. Det er vejen til beskæftigelse. Arbejdsløsheden var alt for stor med den anden type.

Og hvad har vi så gjort? Vi har netop fremsat et forslag i Folketinget, der skal styrke vores muligheder for at få flere praktikpladser. Vi har nået måltallene ganske pænt, men nu ønsker vi at sætte yderligere ind ved at belønne ikke bare skoler, som skaffer praktikpladser til de unge, men også virksomheder, som tager deres ansvar alvorligt, et ansvar for at uddanne arbejdskraft og sikre, at de har arbejdskraft også i fremtiden, men selvfølgelig også et socialt ansvar for, at de unge kan komme ud i job og få nogle ordentlige praktikpladser. Det er det, vi har gjort.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er jeg glad for at høre, men vi følger området meget tæt, skal jeg hilse og sige.

Jeg har også et andet spørgsmål. Da jeg læste regeringsgrundlaget, så jeg, at der var sådan et godt tiltag fra regeringens side, hvor man ville finde 60.000 nye arbejdspladser og 25.000 af dem helst skulle være til folk med anden etnisk baggrund. Jeg vil gerne spørge, hvordan det går med den plan, for statsministeren har ikke nævnt det, der står i regeringsgrundlaget. Jeg vil gerne høre, hvor langt man er kommet med de planer?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er jo en fortløbende proces. Indtil nu kan vi se, at 10.000 flere indvandrere er kommet i arbejde. Det er vi glade for, men det er langtfra nok i forhold til hele den opgave, vi står over for at skulle løfte.

Må jeg ikke sige, at det ikke er en opgave, som regeringen kan løfte alene. Det er en opgave, som vi skal løfte med arbejdsmarkedets parter. Det er også derfor, regeringen har indkaldt til trepartsforhandlinger. Det er alle, der her har et fælles ansvar at tage. Det er virksomhederne, det er fagbevægelsen, det er kommunerne, det er amterne, og det er statsadministrationen. Det er alle, der skal løfte den her opgave, for hvis vi ikke løfter i flok, kommer vi ikke til at løse den.

Vi kan så herfra indføre nogle incitamenter. Et er mesterlæren, altså en praktisk indgang til ar-

bejdsmarkedet, som vi indfører. Så er der trainee, altså at virksomheden lærer den unge at kende, således at den unge får en chance og herefter får mulighed for fuldtidsansættelse. Og så har vi opjusteret måltallene for at skaffe rigtige praktikpladser til 5.000. Det er det højeste antal nogen sinde i Danmark. Vi skal have skaffet 5.000 praktikpladser til næste år, rigtige praktikpladser, som sikrer de unge et arbejde. Det er nogle af de initiativer, som vi har taget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Over til et andet emne: spørgsmålet om EU-forfatningen og Tyrkiet. Vi har jo igennem de seneste måneder i debatten om forfatningen hørt, at forfatningen og eventuel optagelse af Tyrkiet i medlemskredsen i EU ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Nu kan vi konstatere, at forfatningen er faldet i Frankrig, og at den er faldet i Holland. Det er meget, meget glædeligt, og det har skabt sådan en vis form for eftertanke blandt de europæiske ledere, har vi forstået, endda i et omfang, så der nu er stærke kræfter i gang for at undgå, at tyrkerne bliver medlem af EU.

Så kan vi ikke få bekræftet, at uanset om man rent formelt i forfatningen kan læse noget om Tyrkiet eller ej, så har forfatningen i den grad på det realpolitiske plan også at gøre med, hvorvidt Tyrkiet skal være medlem af EU eller ej?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, det har forfatningen ikke, for man kunne sådan set, hvis man ville, påbegynde optagelsen med Tyrkiet, også under den nuværende traktat. Så det har den ikke. Hele diskussionen af Tyrkiet er meget kompliceret. Jeg forstår godt, at der er mange følelser i det her. Vi skal jo ikke fornægte, at det forholder sig sådan i Europa.

Kl. 10.35

Vi er også bare nødt til at have en sikkerhedspolitisk diskussion og et sikkerhedspolitisk aspekt med ind i det her. For jeg vil nødigt se et Tyrkiet, som vender sig til den anden del af verden, vender sig til islam, igen vender sig til sharia-lovgivning, nu hvor Tyrkiet trods alt er nået så langt, som det er.

Når jeg siger trods alt, er det, fordi det, når vi taler om Tyrkiet, ikke er et medlemskab inden for de første 5, 10, 15 år, jeg i hvert fald ser for mig, for der er så langt igen, før de opfylder ikke bare de økonomiske kriterier, men også kriteri-